

Mage til i dansk Politik. Det er en Ting, de Herrer kommer til at lade staa fast, naar vi skal tale om, hvorvidt det ogsaa vilde være lykkedes i dette Øjeblik at have Balance i Statens Budget, hvis de nuværende Oppositionspartier havde siddet for Styret.

Der var for øvrigt endnu en Ting i det ærede Medlem Hr. Rodes Tale, der var interessant, nemlig at det fremgik, at det ærede Medlems Parti aabenbart er paa fuldt Tilbagetog med Hensyn til vor Luksusbeskatning. Det vil sikkert erindres, hvorledes Forholdene laa i 1911—12, da det sidste Gang var galt med Statens Balance. Den Gang sagde man, at det var alt for store Indtægter, den daværende Finansminister Neergaard havde forlangt, man hævdede, at han havde forlangt Indtægter paa 9 Mill. Kr. for meget, og det var den Gang et stort Tal. Men da man selv kom til Styret, kunde man ikke undvære en eneste af de Skattelove, man saa kraftigt havde angrebet, ja, man gik endda til at udvide dem. Nu har man sikkert i Oppositionspartierne en Forudfølelse af, at hvis det — hvad jeg ikke tror — skulde ske, at Ansvaret efter Valget skulde blive lagt paa dem, maa de til at æde alle de store Ord, alle de Angreb, de nu har rettet mod den Skattepolitik, der er ført i de sidste Aar, og særlig maa de fuldt ud opretholde de Luksusskatter, vi har faaet. Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at hvis de i højere Grad havde været udprægede Luksusskatter, var man ikke gaaet imod dem. Det er ikke rigtigt. Hvis vi holder os til en Beskatning som Restaurationsskatten, er det vittrigt, at der var Forslag om, at det skulde være en Skat paa Restauratørernes samlede Om sætning, og saa kunde man have lagt Skatten saaledes, at det mest nødtørftige Forbrug ikke var kommet med ind under denne Beskatning; men man vilde under ingen Form fra den Side yde Restaurationsskatten sin Støtte. Det er ganske givet, at hvis disse Partier kommer til Magten, skal de nok opretholde baade Restaurationsskatten og Slikskatten i deres fulde Omfang.

Man har Lødheden af de Herrer Skattepolitik som i en Nøddeskal, naar man erindrer, at paa samme Tid, da man baade i „Social-Demokraten“ og her fra Talerstolen larmede op om, at nu lagde den skammelige Regering Skat endog paa det fattige Barns Bismarcksklump, gik man i Københavns Kommunalbestyrelse, hvor man selv havde Magten og Ansvaret, til at tage en Ekstraskat paa 13 Mill. Kr. af Befolkningens mest nødtørftige Forbrug, Gas og Elektricitet, og denne Beskatning har man

i alt væsentligt opretholdt. Det er en god Illustration til Ansvarsbevidstheden i de Herrer Politik, at her i Rigsdagen, hvor de ikke har Ansvaret, gaar de kraftigt imod deciderede Luksusskatter, selv en Skat som Slikskatten, men der, hvor de selv har Ansvaret for Finanserne, opretholder de en saa kraftig indirekte Beskatning af Befolkningens nødtørftige Forbrug som den, jeg her har nævnt.

Det er min Opfattelse, at de økonomiske Forhold er saadanne, at det vil blive nødvendigt, ligesom det ogsaa vil være klogt og ganske naturligt, at vi for Fremtiden opretholder en kraftig Luksusbeskatning. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremsatte forleden her en Udtalelse, der var ganske urigtig; han sagde, at det var det konservative Folkeparti, der imod de andre Partier havde krævet en kraftig Luksusbeskatning. Dette er saa urigtigt som vel muligt, men det ærede Medlem var ganske vist heller ikke Medlem af dette høje Ting paa det Tidspunkt, da Venstres Ordfører i Finanssager, den nuværende højtærede Finansminister, Gang paa Gang i de radikale Regeringsaar, navnlig i Aarene 1916 og 1917, krævede, at der skulde tages en Skat af det store Luksusforbrug, vi havde under Krigen. Jeg vil gerne i al Almindelighed sige, at man har søgt at fiske til forskellig Side med Hensyn til Luksusbeskatningen, at regne den med i den indirekte Beskatning. Men Venstre har altid været ubetinget Tilhænger af en høj Luksusbeskatning, ja, vi kan i Virkeligheden i saa Henseende gaa saa langt tilbage som til det forenede Venstres Program af 1872, og vi vil sige til ærede konservative Medlemmer som i øvrigt til alle Medlemmer, at hvis man med Hensyn til indirekte Beskatning vil holde sig til en Luksusbeskatning, saa kan vi let blive enige. Jeg er enig med en æret Taler, der pegede paa, at vi ogsaa med Hensyn til vor Skatte lovgivning maa tage et særligt Hensyn til Kommunernes Stilling, idet det ikke kan nytte, at Staten forlods i alt for stærk Grad beslaglægger de Skatte kilder, som Kommunerne fortrinnsvis er henvist til at søge af, Skat paa fast Ejendom og den personlige Indkomstskat. Derfor tror jeg, at vi ikke skal gaa alt for kraftigt frem her med Hensyn til Statsskatterne, et Standpunkt, som vi i øvrigt fra vor Side stedse har hævded.

Jeg skal endnu omtale et Par Forhold og vil i denne Forbindelse gerne rette et Par Spørgsmaal til højtærede Ministre. Der er en Ting, som jeg ikke tror, vi kommer